

זוהי חזית מתמדת, נירת ומעופפת, שא תיתכן בה הגנה יעילה

בעיני הישראלי המצוי, הדבוק לקרקע, דיילת-האוויר היא אובייקט לקינאה. היא מגשימה בלא-הרף את החלום העליון של הישראלי: לנוסע לחוף-לארץ. היא יכולה לקנות ככל העולה על רוחה. משכורתה אינה רעה. היא לובשת מדים יפים. היא מעוררת אסוציאציות של זוהר, מין וחיים טובים.

קינאה זו מוצאת לה לא-פעם ביטוי כאשר מדובר על שכר צוותי-האוויר, ובמיוחד כאשר הדיילים והדיילות, בנפרד או ביחד עם שאר אנשי צוותי-האוויר, מכריזים על שביתה.

השבוע ראה האזרח, לפתע, את הצד השני של המטבע. על המדרכה בלב לונדון שכבה גופה במדי אל-על. דיילת שניה שכבה בקירבת-מקום, פצועה בראשה בצורה אנושה. הפיתיון, כל איש צוותי-אוויר באל-על

הדבר לא יעזור. התוקפים המאומנים יעקבו אחרי האוטובוס, יגיעו אל היעד. התרופה הבטוחה ביותר היא שלא לצאת כלל מן המטוס. או להסתתר באכסניה הסמוכה לנמל-התעופה. כל צוותי-האוויר של אל-על מתנגדים לכך. בצעירים יש ראליים אופייניים, הם מעדיפים את הסכנה ואת החופש על פני ההתחבאות והסתגרות.

משום כך יישארו הטייס והדיילת מטרה ופיתיון, במלחמה עכורה שלא תסתיים עד אשר יושב הסיכסוך הישראלי-ערבי כולו.

אולי יזכור זאת הישראלי המצוי, כאשר יקנא בפעם הבא בחייה-זוהר של הדיילת.

טרור

מי לוחם במי?

מי ביצע את הפיגוע בלונדון — ולשם מה?

מי מבצע פעולת-טרור מסוימת? מהי מטרתו? חרוץ מקומץ אנשי-מיקצוע, אין שאלות אלה מעניינות את הצמרת המדינית ואת הציבור בישראל. התוקפים הם, "מחבלים".

מילחמת פי בפי

קארטיטורה זו של פלאנטו, שהופיעה בלה מונד הפאריסאי, מראה את הפלסטינים יורים זה בזה, על רקע דיוקנו של עדאריין קלק, נציג אש"ף בפאריס שנרצח בידי סוכנים פלסטיניים של עיראק, לפני מספר שבועות. על שני השלטים כתוב: "פלסטיין".

כל "המחבלים" הם אותו הדבר. בתגובה על פעולת-פיגוע שהצליחה, יש לפגוע ב"מחבלים" הקרובים ביותר, בדרך הפשוטה ביותר.

כך קרה גם השבוע. אנשי-טרור פגעו בצוות אל-על בלונדון (ראה לעיל). הפריזנים הרשמיים, שהם ברובם בורים גמורים בכל הנוגע לפלסטינים, בירברו על "מחבלים", ועל "שיתוף-הפעולה בין המצעים ובין אש"ף".

מחרת היום יצאו מטוסי חיל-האוויר, הפציצו מחנות של אירגון פתח בלבנון, גרמו לכמה אבדות. הכל היו מרוצים. הסיכוב נגמר.

האויב של האויב. לכל זה אין קשר עם המציאות, שהיא לאין שיעור יותר מסובכת.

את הפעולה בלונדון ביצעה קבוצה המתקראת "החזית העממית לשיחרור פלסטין — היחידה למיבצעים מיוחדים". והו אירגונו הקטן והקיצוני של ודיע ח'דאד, שפרש מן "החזית העממית לשיחרור פלסטין" של ג'ורג' חבש. מידת עצמו מת בגרמניה המיוזחית מסרטן, נקבר ברוב כבוד בעיראק. אירגונו משרת את המגמה העיראקית.

בין העיראקים והנהגת אש"ף, (שהיא גם הנהגת פתח) נטושה כעת מילחמה לחיים ולמוות. משום כך לא היתה הפעולה בלונדון דוון מכוונת רק נגד ישראל. אלא גם נגד (המשך בעמוד 36)

יודע כי הוא נמצא בחזית, פשוטו כמשמעו, מן הרגע שבו הוא ממריא בישראל, ועד לרגע שבו הוא נוחת בה שוב.

זוהי חזית מעופפת, נירת, שכבה אין ביטחון מוחלט אף לרגע. איש צוותי-האוויר ממלא בה את תפקיד המטרה — ובמיקרה הטוב ביותר, תפקיד של פיתיון. הוא היעד להתקפה. עד לרגע שבו נפתחת ההתקפה עליו, אין אנשי-הביטחון יכולים להגן עליו. ואז מוכרע הדבר באלפית של שנייה.

בפאריס, לפני חודשים אחדים, הקדימו אנשי-הביטחון את התוקפים. בעיניהם הרי מאומנות הם הכחישו בצעירים הפלסטיניים שעמדו לתוח באש, הקדימו אותם, פגעו בהם לפני שיכלו לבצע את תוכניתם. רק שוטר צרפתי נהרג.

בלונדון, השבוע, לא היה צוותי-האוויר מלווה באנשי-ביטחון. בבירת בריטניה אין לאנשי-הביטחון הישראליים הזכות לשאת נשק ולפעול. לולא כן, ייתכן מאד כי חיי הדיילות היו ניצלים. כי דיילת הבחינה באחד התוקפים לפני שזה הספיק לפתוח באש, וחשדה בו, אילו נמצא במקום איש-ביטחון ישראלי מאומן וחמוש, קרוב לוודאי שהיה מבחין בתוקף שנייה לפני כן, והיה מקדים מכה למכה. חיי הזוהר. אולם ברור לכל איש-אוויר כי אין הגנה יעילה עליו. הוא מגיע בכל ארץ למקום מסוים — נמל-התעופה. משם הוא נוסע באוטובוס למקום מסוים שני — בית-המלון הקבוע. גם אם יסיר הצוות את המדים שלו עוד במטוס, וגם אם ישנה האוטובוס את דרכו בכל פעם, וגם אם יוחלף בכל פעם בית-המלון —

ב טריקת-ידלת רועמת, נטש לפני שברע משה שיפמן. המשנה למנכ"ל משרד-העבודה-הרווחה, את תפקידו ואת המשרד. התפטרותו של שיפמן היתה היתר התפוצצות הראשונה ששיקפה את מה שהמתחולל במשרד ממשלתי זה, האמור להיות מופקד על רווחתם של אזרחי ישראל. את מקום העבודה תפסה הבטלה, ואת מקום הרווחה המצוקה — מציקתם של ששת אלפי עובדי המשרד המשותף, שבמקום לעסוק באינטרסים של האזרחים הנוקקים לשירותיהם, דואגים רבים מהם עתה יותר מכל לאינטרסים הפרטיים שלהם. משרד-העבודה-הרווחה הפך מזה מספר חודשים לזירת התמודדות גועשת של תככים, חתירות פנימיות, השמצות הדדיות ומאבקי-כוח. אווירה עכורה של מרירות ואי-ידידות לגבי העתיד מטילה את צילה גם על עבודתם של עובדי המשרד המסורים ביותר ואנדרת-למוסיה מוחלטת ישוררת כמעט בכל פעם לות המשרד, כאשר מאות פקידים מתוסכלים לים חרדים למעמדם ולצפוי להם.

מצב זה הוא תוצאה ישירה של הניסיון היחיד שנעשה עד כה בממשלת-ישראל למזג שני משרדים ממשלתיים למשרד אחד. המיזוג הפך בלה-לג, היה זה רק סמלי שבאווה תקופה של התמטטה והתפוררה התנועה-הדמוקרטית-לשינוי קרס תחתיו גם אחד העקרונות שחרתה על דגל: לה יעול המנגנון הממשלתי תוך צימצום משרדי-הממשלה ומיזוגם.

ממשלת הליכוד צירפה אומנם מספר משרדים ממשלתיים: משרד-המיטרה צורף למשרד-הפנים ומשרד-התיירות למשרד המסחר-והתעשייה. אולם צירופים אלה היו פיקציה בלבד. המשרדים השונים לא מוזגו. מנגנוניהם לא צומצמו. לא נעשה בהם דבר לייעול הביורוקרטיה. רק שמות המשרדים שוננו. בשני המקרים נשאר שני

משרדים נפרדים כששר אחד ממונה על שניהם.

המשרד האחד בו נעשה ניסיון של ממש ליישם את האידיאה-פיקס של ראשי ד"ש, שמיזוג משרדים עשוי להוביל לייעול הר מנגנון-הממשלתי, היה משרד-העבודה והרווחה. עליו הופקד הד"ר ישראל כץ, איש ד"ש. המשרד החדש הוקם לפני עשרה חודשים כדי למזג את משרדי העבודה והסעד. מה שאירע הוא, שנטלו שתי מערכות ממלכתיות שתיפקדו באופן יחסי די בעיילות, ובניסיון כושל למזג הפכו אותן לשתי מערכות ההולכות ומפסיקות לתפקד. כיום כבר ברור לכל כי המיזוג המיוחל עומד להיות כישלון טוטאלי שליליות ביותר לה בעיות השפעות שליליות ביותר בתחומים עליהם מופקד המשרד. אחרי שי עקרונות השינוי והדמוקרטיה של ד"ש פשטו את הרגל הגיע גם תורו של עקרון הייעול וחסול הביורוקרטיה, שד"ש התיימרה לישאת את בשרתה.

עירוב מין בשאינו מינו

ומחים ניבאו מלכתחילה כישלון לכל ניסיון למזג את משרדי הסעד והעבודה למשרד אחד. אופיים והמותם של שני המשרדים מנוגדים זה לזה. משרד העבודה אינו בעל יעוד סיעודי, טענו. והו משרד בעל אופי כלכלי מובהק, שתפקידו אינם מצטמצמים לתדמיתו בעיני הציבור, כמשרד הצריך לספק עבודה למובטלים. משרד-העבודה מופקד למעשה על אחד הסקטורים החשובים במשק — כוח-האדם, המהווה השקעה כלכלית מובהקת במשק בדיוק כמו ציוד-עשייתי או הון. משרד-הסעד, מעצם טיבו וטבעו, אינו

השר כץ מסימה בלתי אפשרית

המדיניות המזוהר

משרד כלכלי. אם רצו למזגו לשם ייעול המנגנון ומניעת כפילויות, היה צורך למזג עם משרדים כמו משרד החינוך והבריאות הפועלים בתחום הרווחה החברתית. אבל מסיבות קואליציוניות לא ניתן היה לבצע מיזוג פונקציונאלי כזה. וכך הוחלט על הכלאה של מין בשאינו מינו. בלהי-טותה להוכיח את עצמה, לפחות בתחום הארגוני, היתה ד"ש מוכנה לבלוע את השעטנו המזור הבלתי ראציונאלי הזה, גם אופיים האנושי והפוליטי של שני המשרדים שנועדו למיזוג הבטוח כישלון

מנכ"ל גורדניק מסע של רצח אופי